

Sygn. akt I C 25/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2016r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu Wydział I Cywilny
w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Hevler

Protokolant: prot. sąd. Paulina Polecka

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2016r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko M. B.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. przyznaje ze środków Skarbu Państwa (kasy Sądu Rejonowego w Nowym Sączu) adw. A. K. kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) netto wraz z kwotą 276 zł (dwieście siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem podatku od towarów i usług według stawki 23%, tj. łącznie kwotę 1.476 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem wynagrodzenia za udzieloną pozwanemu M. B. pomoc prawną z urzędu;

III. nie obciąża powódki A. S. kosztami zastępstwa procesowego udzielonego pozwanemu M. B. z urzędu;

IV. kosztami sądowymi od których powódka została zwolniona obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 25/25

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 18 lutego 2016r.

Powódka A. S., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, w pozwie wniesionym do tut. Sądu w dniu 8 stycznia 2015r., domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego M. B. kwoty 6.000,00 zł, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i cierpienia wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwoty 3.600,00 zł, tytułem odszkodowania za szkodę spowodowaną przez pozwanego w związku z popełnieniem przez niego w dniu 6 lipca 2012r. czynu zabronionego z art. 288 § 2 k.k. na szkodę powódki, z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa prawnego. Złożyła również wniosek o zwolnienie jej w niniejszej sprawie od kosztów sądowych (k.1-5).

W uzasadnieniu podniosła, że w dniu 6 lipca 2012r., została wezwana przez funkcjonariuszy K. w N. do odebrania swojego syna B. S. z Komendy Miejskiej Policji w N. po zdarzeniu, które miało miejsce w tym dniu, z jego udziałem,

na szkodę matki pozwanego - E. B.. W drodze powrotnej z K. powódka zauważyła, że jest śledzona przez pojazd marki M.. Następnie zatrzymała się przy ul. (...) w celu poszukiwania klucza do domu, który w ten dzień w tym miejscu zgubił jej syn. Jadący za powódką i jej synem pojazd marki M. zatrzymał się za samochodem powódki i wysiadło z niego dwóch mężczyzn, jednym z nich był M. B.. Pomiędzy mężczyznami, a synem powódki wywiązała się awantura, synowi powódki w pewnym momencie udało się odbiec od napastników i wsiąść do samochodu powódki, która natychmiast odjechała z miejsca zdarzenia. Samochód marki M. jechał jednak cały czas za powódką i jej synem. W tym momencie, powódka pod wpływem silnego zdenerwowania, skręciła w prawo w ulicę (...). Z uwagi na to, iż powódka obawiała się, że ulica którą się porusza jest ulicą jednokierunkową, podjęła próbę nawrócenia samochodu, jednak w tym czasie jej syn, który znajdował się wówczas pod wpływem środków odurzających, wysiadł z samochodu i pobiegł w kierunku samochodu marki M.. Pomiędzy mężczyznami, którzy wysiedli z samochodu marki M., a synem powódki wywiązała się awantura. Po pewnym czasie syn powódki powrócił do samochodu, a powódka ruszyła w stronę ulicy (...). W tym momencie jeden z napastników, będący bratem pozwanego M. B. wskoczył na maskę samochodu powódki i zaczął uderzać pięścią w maskę samochodu powódki. Następnie wszyscy napastnicy podróżujący samochodem M. M. (1), zaatakowali samochód, którym podróżowała powódka, kopiąc go i uderzając w niego pięściami, a także grożąc powódce. Powódka, po wyjechaniu na ulicę (...) zatrzymała samochód, gdyż z nerwów nie była w stanie go już dłużej prowadzić. Wówczas napastnicy kolejny raz zaatakowali samochód powódki, która powiadomiła o tym Policję. Na skutek interwencji przypadkowego świadka zdarzenia, napastnicy odjechali. Powódka podniosła, że w trakcie prowadzonego postępowania karnego ustalono, iż wysokość szkody poniesionej przez nią, na skutek czynu zabronionego popełnionego przez M. B., została ustalona na kwotę 7.200,00 zł, a Sąd w sprawie karnej zastosował środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody jedynie w części, tj. co do kwoty 3.600,00 zł, a zatem w niniejszej sprawie powódka domaga się pozostałej części, tj. kwoty 3.600,00 zł, tytułem odszkodowania za wyrządzoną czynem zabronionym szkodę. Powódka wskazała, że na skutek powyższego zdarzenia, doznała również rozstroju zdrowia i poważnych cierpień fizycznych, ponieważ przebieg zdarzenia spowodował u niej problemy psychiczne, które przejawiały się u niej w poczuciu permanentnego strachu i obawy, gdyż wychodząc z domu za każdym razem odczuwała zagrożenie. Wobec powyższego, zdaniem powódki zasadne jest również zasądzenie na jej rzecz kwoty 6.000,00 zł, tytułem zadośćuczynienia.

Postanowieniem z dnia 27 stycznia 2015 r., Sąd zwolnił powódkę od kosztów sądowych częściowo, tj. od opłaty od pozwu ponad kwotę 200,00 zł (k.32).

Pismem z dnia 17 marca 2015 r. pozwany M. B. złożył wniosek o ustanowienie dla niego pełnomocnika w osobie adw. A. K. (k.40).

Postanowieniem z dnia 10 kwietnia 2015 r. referendarz sądowy oddalił wniosek pozwanego (k.95), jednak na skutek skargi pozwanego (k.99-103), Sąd, postanowieniem z dnia 11 czerwca 2015r., zmienił zaskarżone postanowienie referendarza i ustanowił dla pozwanego pełnomocnika z urzędu (k.105). Zarządzeniem Dziekana (...) z dnia 23 czerwca 2015r. (k.109), dla pozwanego został wyznaczony pełnomocnik z urzędu w osobie adw. A. K..

W piśmie z dnia 15 lipca 2015r., stanowiącym odpowiedź na pozew, pozwany M. B., reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na rzecz pełnomocnika pozwanego kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych. Wniósł również o zwolnienie od kosztów opinii biegłego w niniejszej sprawie (k.115-119).

W uzasadnieniu podniósł, że szkoda na pojeździe C. (...), poprzez zapłatę, zgodnie z wyrokiem karnym, kwoty 3.600,00 zł, została w całości naprawiona. Wskazał, że w trakcie postępowania karnego kwestionował zasadność zapłaty kwoty 7.200,00 zł, jako wartości uszkodzeń wycenionych przez powołanego biegłego sądowego, w szczególności podniósł, że wartość naprawy szkody przekracza wartość pojazdu. Podkreślił, że Sąd w postępowaniu cywilnym jest związany ustaleniami Sądu w postępowaniu karnym, dotyczącymi popełnienia przestępstwa, a więc okolicznościami składającymi się na jego stan faktyczny. Związanie to dotyczy ustalonych w sentencji wyroku znamion przestępstwa, a także okoliczności jego popełnienia, dotyczących czasu, miejsca, poczytalności sprawcy itp. Natomiast wszelkie inne ustalenia prawomocnego skazującego wyroku karnego, wykraczające poza elementy stanu faktycznego przestępstwa,

nie mają mocy wiążącej dla sądu cywilnego, nawet jeśli są zawarte w sentencji wyroku. Z uwagi na powyższe, pozwany wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia wartości uszkodzonego pojazdu, tj. C. (...) na dzień 6 lipca 2012r. Pozwany wskazał też, że żądanie zadośćuczynienia przez powódkę jest również bezzasadne, gdyż powódka nie przedstawiła żadnych dowodów na okoliczność potwierdzenia jej problemów psychicznych, mających być następstwem zdarzenia z dnia 6 lipca 2012r., a ciężar dowodu w tym przedmiocie spoczywa właśnie na niej.

Postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2015r., Sąd oddalił wniosek o zwolnienie pozwanego od kosztów opinii biegłego w sprawie (k.131). W dniu 28 sierpnia 2015r. pozwany wniósł skargę na powyższe orzeczenie (k.140-141), jednak postanowieniem z dnia 9 września 2015r. (k.143), Sąd utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Sąd ustalił, co następuje:

A. S. w dniu 6 lipca 2012r., około godziny 22:20, została zawiadomiona, że jej niepełnoletni syn – B., znajduje się w K. przy ul. (...) w N., gdyż jest podejrzewany o kradzież torebki. Kradzież zgłosiła E. B., która także wraz z synami J. B. i M. B. oraz ich znajomymi znajdowała się na terenie komendy. A. S. udała się tam swoim samochodem marki C. (...) o nr rej. (...), który jest modelem brytyjskim, z kierownicą po prawej stronie. Na terenie komendy, B. S. został przebadany na zawartość narkotyków w organizmie, wynik badania był pozytywny. A. S. zabrała syna i razem odjechali w kierunku domu, znajdującego się w N.

Podczas jazdy, A. S. zobaczyła, że jedzie za nią ciemny samochód. Był to pojazd marki M. o nr rej. (...), którym kierował J. B., znajdowała się w nim również jego dziewczyna I. M.. A. S. zatrzymała swój pojazd na ulicy (...), w pewnej odległości na nim, zatrzymała się również M.. B. S. wysiadł z auta, podszedł w stronę tego pojazdu i przekrzykiwał się z J. B., który wysiadł z samochodu myśląc, że B. S. będzie szukał pieniędzy zabranych jego matce. Po powrocie do samochodu B. S. powiedział matce, że wyszedł poszukać klucza, który miał zgubić, gdy został zatrzymany. A. S. skręciła w prawo, w ulicę (...), zatrzymała samochód i zadzwoniła na Policję, informując o śledzącym ją samochodzie, który również wjechał na tę ulicę i zatrzymał się za nią. B. S. ponownie wysiadł z pojazdu i poszedł w stronę M., rzucając w jej kierunku kamieniami. J. B. zadzwonił wówczas do swojego brata M., który po chwili przyjechał na ulicę (...) samochodem marki B., w którym poza nim był także G. K. i K. P.. Wszyscy oni wysiedli z samochodów. A. S. w tym czasie zawróciła i powoli jechała w kierunku ulicy (...) wrócił wówczas do pojazdu. Do samochodu A. S. podeszło kilku mężczyzn, w tym oskarżony i uderzali w karoserię, M. B. także rozbil butelkę o przednią lewą szybę pojazdu. A. S. cały czas powoli jechała w stronę ulicy (...), a w pewnym momencie M. B. wskoczył na maskę jej samochodu, uderzając przy tym ręką w przednią szybę, po chwili zeskoczył z maski. W tym czasie A. S. zadzwoniła ponownie na Policję i skręciła na ulicę (...), tam też się zatrzymała. Pozostałe osoby wsiadły do M. oraz B. i zatrzymały się za pojazdem A. S., po czym wyszły na zewnątrz. Wówczas M. B. krzyczał do A. S., że poderżnie jej gardło, że wjadą jej na chatę, że wiedzą gdzie mieszka, wyzywał ją wulgarnymi słowami. Następnie wszyscy oni wrócili do swoich samochodów i odjechali w stronę K.. A. S. zaś po raz kolejny zadzwoniła na Policję, w trakcie rozmowy przekazała telefon nieustalonemu taksówkarzowi, który opisał dyżurnemu pojazdy, jakie odjechały z ulicy (...).

Na skutek uderzeń zadawanych między innymi przez M. B. w samochodzie marki C. (...) doszło do wgniecenia karoserii, rozbicia lampy kierunkowskazu, uszkodzenia szyby lewych drzwi i lewego lusterka. Wartość tych szkód biegły w procesie karnym ustalił na kwotę 7.200,00 zł.

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2013r., Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, Wydział II Karny, na mocy art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 i 3 k.k., postępowanie karne przeciwko M. B., oskarżonemu o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k., przy przyjęciu, iż działał on w N. przy ul. (...) i dodatkowo dokonał uszkodzenia szyby lewych drzwi i lewego lusterka wyrządzając łączną szkodę w kwocie 7.200,00 zł oraz kwalifikując ten czyn, jako wypadek mniejszej wagi, określony w art. 288 § 2 k.k. oraz oskarżonemu o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. - warunkowo umorzył, na dwuletni okres próby, zobowiązując go do naprawienia szkody w części, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej A. S., kwoty 3.600,00 zł, w terminie 8 miesięcy, od daty uprawomocnienia się orzeczenia.

Wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2014 r., Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, Wydział II Karny, na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy oraz uznał apelacje za oczywiście bezzasadne.

(dowody: wyrok w sprawie o sygn. akt II 1 K 1634/12 k.218 akt II 1 K 1634/12 oraz uzasadnienie tego wyroku k.222 – 232 akt II 1 K 1634/12; wyrok w sprawie o sygn. II Ka 66/14 k.263 - akt II 1 K 1634/12 oraz uzasadnienie do tego wyroku k.267 – 271 akt II 1 K 1634/12; dokumenty zalegające w aktach sprawy o sygn. II 1 K 1634/12 w postaci: protokołu z przesłuchania A. S. k.35 – 37 i 53; opinia biegłego k.140 – 161; zeznania powódki A. S. – nagranie z rozprawy z dnia 4 lutego 2016r. – 00:16:04 – 01:01:51 i 01:54:28 – 02:07:14; zeznania pozwanego M. B. – nagranie z rozprawy z dnia 4 lutego 2016r. – 01:01:52 – 01:37:19 i 02:07:15 – 02:10:37).

Pozwany zapłacił kwotę 3.600,00 zł na rzecz powódki, zgodnie z wyrokiem z dnia 11 grudnia 2013r. Zakwestionował on wartość szkody na pojeździe powódki marki C. (...), którą biegły w procesie karnym wyszacował na kwotę 7.200,00 zł, twierdząc, że wartość rynkowa tego pojazdu oscyluje w przedziale 3.200,00 zł – 3.600,00 zł. Przedłożył na tę okoliczność oferty internetowe. Powódka nie udowodniła, że szkoda, wyrządzona przez pozwanego na jej pojeździe opiewała na kwotę łączną w wysokości 7.200,00 zł.

(dowody: oferty allegro k.112 – 117 akt II 1 K 1634/12; zeznania pozwanego – nagranie z rozprawy z dnia 4 lutego 2016r. – 01:26:13 – 01:27:37)

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się na treści wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 11 grudnia 2013r. wraz z uzasadnieniem oraz na treści wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 3 kwietnia 2014r. Sąd miał na uwadze, że sąd cywilny nie jest związany ustaleniami wyroku warunkowo umarzającego postępowanie oraz to, że wyrok taki stanowi jedynie dowód z dokumentu. Nie mniej jednak stan faktyczny w sprawie karnej oraz cywilnej, co do okoliczności popełnienia czynu zabronionego przez pozwanego nie budził wątpliwości Sądu, ponadto sam pozwany przyznał się, że dokonał uszkodzeń m.in. maski samochodu powódki oraz że tytułem likwidacji dokonanej przez niego w ten sposób szkody, zapłacił powódce kwotę 3.600,00 zł.

Dowody z dokumentów Sąd uznał za wiarygodne z uwagi na okoliczność, iż stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone (art. 244 k.p.c.) oraz tego, że osoby, które je podpisały złożyły zawarte w nich oświadczenia (art. 245 k.p.c.). Korzystają one z domniemania autentyczności i prawdziwości – treść lub forma nie były kwestionowane przez strony, również Sąd po zapoznaniu się z nimi nie powziął co do nich wątpliwości.

Podkreślić należy, że w niniejszej sprawie głównym przedmiotem sporu była wysokość odszkodowania należnego powódce za zniszczenia samochodu, należącego do niej, które biegły w sprawie karnej wyszacował na kwotę 7.200,00 zł. W związku z tym, iż pozwany zapłacił powódce kwotę 3.600,00 zł z tego tytułu, żądała ona pozostałej części, tj. kwoty 3.600,00 zł. Ustalenie faktycznej wysokości szkody okazało się jednak w niniejszej sprawie niemożliwe, bowiem powódka nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Sąd nie mógł się oprzeć na opinii biegłego wydanej w sprawie karnej, gdyż została ona zakwestionowana przez pozwanego, który twierdził, że wartość rynkowa pojazdu powódki opiewa na kwotę około 3.600,00 zł, w związku z czym płacąc jej taką kwotę na podstawie wyroku karnego, naprawił w całości wyrządzoną jej szkodę.

Sąd nie dał również wiary twierdzeniom powódki w zakresie, w jakim podniosła, że żądana przez nią kwota zadośćuczynienia (6.000,00 zł) wynika z rozstroju zdrowia spowodowanego napaścią pozwanego, gdyż brak było jakichkolwiek dowodów potwierdzających taką okoliczność, a gołosłowne twierdzenia powódki nie mogły być podstawą zasądzenia na jej rzecz zadośćuczynienia, szczególnie w sytuacji, gdy było to kwestionowane przez pozwanego, który domagał się dowodów na poparcie żądań i twierdzeń powódki. Powódka natomiast twierdziła, że leczyła się sama w domu lekarami dostępnymi w aptece bez recepty, co nie stanowiło wystarczającego dowodu.

Sąd pominął dowód z opinii biegłego na okoliczność ustalenia wartości uszkodzonego pojazdu, gdyż pełnomocnik pozwanego, który wnosił o przeprowadzenie tego dowodu – cofnął wniosek w tym przedmiocie. Powódka natomiast nie wnosiła o przeprowadzenie takiego dowodu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawą roszczenia powódki, był przepis art. 415 k.c., ustanawiający zasadę odpowiedzialności deliktowej, iż za szkodę odpowiedzialny i zobowiązany do jej naprawienia jest ten, kto wyrządza ją ze swojej winy. Do przesłanek odpowiedzialności deliktowej należą: zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, który stał się podstawą ustalonego stanu faktycznego sprawy, Sąd stwierdził, że powódka nie wykazała, by należne jej było odszkodowanie w kwocie 3.600,00 zł, gdyż nie przedstawiła ona żadnych dowodów potwierdzających, iż należy jej się odszkodowanie w takiej właśnie wysokości. Powódka twierdziła jedynie, że biegły w postępowaniu karnym ustalił wartość poniesionej przez nią szkody na kwotę 7.200,00 zł, a skoro pozwany zapłacił na jej rzecz kwotę 3.600,00 zł, to należy jej się pozostała część kwoty ustalonej przez biegłego, tj. kwota 3.600,00 zł. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że w niniejszej sprawie nie miał zastosowania art. 11 k.p.c., gdyż Sąd cywilny nie jest związany ustaleniami wyroku warunkowo umarzającego postępowanie.

Sąd nie był więc związany ustaleniami biegłego, których dokonał sporządzając opinię w sprawie karnej, szczególnie w sytuacji, w której pozwany zakwestionował wysokość żądanego przez powódkę odszkodowania, przedstawiając jednocześnie oferty sprzedaży samochodu o podobnych parametrach, co uszkodzony przez niego samochód powódki, z których wynikało, że jego wartość rynkowa mieści się w granicach 3.200,00 – 3.600,00 zł. Powódka nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie swoich żądań, nie wносиła również o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w niniejszej sprawie, na okoliczność ustalenia rzeczywistej szkody przez nią poniesionej.

Zgodnie z art. 6 k.c., określającym zasadę rozkładu ciężaru dowodu w postępowaniu cywilnym, strona która powołując się na swoje prawo, żąda czegoś od innej strony, obowiązana jest udowodnić fakty uzasadniające to żądanie. Do podmiotu występującego z pozwem należy więc udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi on swoje prawo. Z regułą wyrażoną w treści art. 6 k.c. skorelowany jest przepis art. 232 k.p.c. zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Podkreślić należy, iż samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Dokonując oceny zasadności roszczeń strony powodowej należy mieć na względzie kontrydiktoryjny charakter niniejszego postępowania, zgodnie z którym to strony, jako wyłączni dysponenti toczącego się postępowania, ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Obowiązkiem strony jest zatem nie tylko przedstawianie twierdzeń i wskazywanie dowodów na ich poparcie (art. 232 k.p.c.), ale również dołożenie należytej staranności, by przeprowadzenie tych dowodów było w ogóle możliwe.

W związku z powyższym, z uwagi na fakt, iż powódka nie udowodniła swojego roszczenia, Sąd nie mógł zasądzić żądanego przez powódkę odszkodowania w kwocie 3.600,00 zł.

Odnosnie żądanego przez powódkę zadośćuczynienia, należy wskazać, że zgodnie z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Art. 445 § 1 k.c. stanowi natomiast, że w takich wypadkach sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zakres art. 445 k.c. w zw. z art. 444 k.c. obejmuje krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci na przykład niemożności wykonywania zawodu, wyłączenia z normalnego życia). Zadośćuczynienie ma na celu złagodzenie tych cierpień, zarówno już doznanych, jak i tych, które nastąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę

doznaną przez poszkodowanego. Krzywdą w rozumieniu art. 445 k.c. jest z reguły trwałe kalectwo poszkodowanego powodujące cierpienia fizyczne oraz ograniczenie ruchów i wykonywanie czynności życia codziennego.

Zdaniem Sądu, powódka nie sprostала również wymogom wynikającym z art. 6 k.c., w zakresie żądanej przez nią kwoty zadośćuczynienia w wysokości 6.000,00 zł. Poza gołosłownymi twierdzeniami odnośnie jej rozstroju zdrowia po zdarzeniu, które miało miejsce w dniu 6 lipca 2012r., nie przedstawiła ona żadnych dowodów na ich poparcie, w szczególności w postaci dokumentacji medycznej pochodzącej z okresu bezpośrednio po tym zdarzeniu, twierząc iż leczyła się sama lekarami, które można kupić w aptece bez recepty, ponieważ bała się, że gdy zacznie się leczyć, to zabiorą jej dzieci. Sąd nie mógł oprzeć się na samych twierdzeniach powódki, które nie zostały poparte żadnymi dowodami, w szczególności w sytuacji, w której istnieją obawy, przyjmując iż u powódki rzeczywiście nastąpił rozstrój zdrowia psychicznego, to czy miał on rzeczywiście podstawy w zdarzeniu z dnia 6 lipca 2012r. Sąd miał tutaj na uwadze, że syn powódki już przed przedmiotowym zdarzeniem dostarczał jej wielu trosk i kłopotów, np. poprzez poniszczenie samochodu marki C. (...), zażywanie środków odurzających, pod wpływem których syn powódki był w trakcie kradzieży torebki E. B., która miała miejsce w dniu 6 lipca 2012r. Wszystkie te zdarzenia mogłyby ewentualnie doprowadzić do pogorszenia zdrowia powódki, jednak podkreślić należy, że samo pogorszenie stanu zdrowia powódki nie zostało przez nią w niniejszej sprawie w żaden sposób wykazane. W związku z powyższym, Sąd nie mógł uwzględnić żądanego przez powódkę zadośćuczynienia w kwocie 6.000,00 zł.

W tym miejscu warto dodać, że nie jest rzeczą Sądu zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy tym bardziej, iż powódka była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika.

Reasumując, w ocenie Sądu, powódka nie wykazała zasadności swojego roszczenia, w szczególności nie udowodniła, że szkoda na samochodzie marki C. (...), zniszczonym przez pozwanego opiewała na kwotę 7.200,00 złotych, jak również nie udowodniła, że doszło u niej do rozstroju zdrowia z winy pozwanego.

Mając powyższe na uwadze Sąd powództwo oddalił w całości, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

Zgodnie z § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) minimalne wynagrodzenie zastępstwa adwokata z urzędu przy wartości przedmiotu sporu mieszczącej się w przedziale od 5.000,00 zł do 10.000,00 zł, wynosi 1.200,00 zł. W przedmiotowej sprawie pełnomocnikowi z urzędu sąd przyznał tytułem wynagrodzenia stawkę minimalną, powiększoną o naliczony podatek VAT w kwocie 276,00 zł, o czym orzeczono w punkcie II wyroku.

W punkcie III wyroku, Sąd nie obciążył powódki kosztami zastępstwa procesowego udzielonego pozwanemu M. B. z urzędu, stosując wyjątek od ogólnej zasady odpowiedzialności za wynik procesu wg. przepisu art. 102 k.p.c., który w szczególnych sytuacjach pozwala na nie obciążanie strony przegrywającej kosztami procesu w jakiegokolwiek części. W tym miejscu można odwołać się do postanowienia Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 czerwca 2012 roku (I Acz 961/12), w którym to postanowieniu wskazano m. in., że „podstawy do zastosowania art. 102 k.p.c. należy poszukiwać w konkretnych okolicznościach sprawy, przekonujących o tym, że w danym przypadku obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby niesłuszne. Należą do nich fakty związane z samym procesem, jak i leżące poza nim, w szczególności dotyczące sytuacji życiowej, stanu majątkowego stron, które powinny być oceniane pod kątem zasad współżycia społecznego, w świetle których uzasadniona jest ocena, że zachodzi przypadek szczególnie uzasadniony”. Zdaniem Sądu obciążenie kosztami postępowania powódki biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, byłoby niesłuszne.

W punkcie VI Sąd nieopłaconymi kosztami sądowymi, od których powódka została zwolniona, obciążył Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 25/15

Z)

1. (...)

2. (...)

3. kal. (...)

N., dnia (...)